

Moje milovaná Terezka je právě v koupelně. Za chvíli si k ní sednu na postýlku a budu jí vyprávět pohádku. Terezku jsem dostala jako dárek k narozeninám. Už jsem ani nedoufala, že se ještě někdy budu starat o miminko. Byla to krásná holčička v růžových dupačkách. Tmavé oči, černé vlásky, snědá pleť. Nádherné romčátko. Ale nevypadá, jako by mně z oka vypadla. Světlá maminka, tmavé dítě...to budí mezi lidmi pozornost. Už jsem slyšela spoustu hloupých otázek. A Terezka taky.

Slyším dusot bosých nožiček. "No Terko," vykřiknu, "co to je za nápad?" Terezka má celý obličej a ruce, kam jen se jí podařilo dosáhnout, napatlané mým krémem. "Chtěla jsem být taky tak bílá jako ty, maminko. Abychom si byly podobné." Jsem smutná, ne kvůli vyplácanému krému, který jsem si trochu šetřila, ale kvůli Terezce. Proč se trápí? Proto, že máme každá jinou barvu pleti? Vždycky jsem si myslela, že stačí, když se máme doma všichni spolu rádi.

Pomůžu Terezce zbavit se krému, беру si ji na klín a vyprávím pohádku. Inspiruji se bajkou, kterou jsem jako malá holky někde četla. Tenkrát mi ta bajka připadala hrozně smutná. Vždyť to nakonec všechno špatně dopadlo. Ale právě teď vím, že celý příběh měl vlastně dobrý konec.

Tak poslouchejte společně s Terezkou:

Po jedné savaně běhala zebra. Byla smutná. Všechny její kamarádky už měly svoje malé zebříčky, svoje milované děti, a jen ta naše zebra byla pořád sama. A sama a sama a sama a při pohledu na šťastné kamarádky-maminky ji vždycky bolelo srdíčko. A tak se raději jiným zebrám vyhýbala. Jednou slyší kousek od sebe zvláštní zvuk. Nepláče tu někdo? Rozhlíží se - a najednou vidí, v trávě leží hříbátko. "Co se ti stalo, hříbě? Kde máš maminku?" "Nevím," odpovědělo hříbě. "Bylo jsem tu samo i v noci a hrozně se bojím. A mám taky hlad, protože maminka říkala, že smím jíst jenom tu travičku, kterou mně dovolí." "Víš co, Hnědásku, budeme hledat tvoji maminku spolu. Zatím budeš bydlet u mne a já tě ochráním a naučím tě, která tráva je pro hříbátka dobrá." A tak spolu Hnědasek a zebra žili den za dnem, měsíc za měsícem a měli se stále raději. Kdo ví, kam se poděla první maminka. Tou pravou maminkou je pro hříbě teď zebra.

Nastal čas, aby hříbě šlo do zvířátkové školy. Tam se naučí rychle běhat, rozpoznávat různé druhy trávy a spoustu dalších užitečných věcí.

Ale hříbě nechodilo do školy rádo. "Proč?" ptala se zebra. "Všechny malé zebry se mi smějí. Že nevypadám jako ty. Chybí mně pruhy a jsem moc hnědý." Maminku zebra to dost mrzelo a snažila se hříbě potěšit. "Tak si těch hloupých řečí nevsímej. Podívej, máme oba čtyři nohy, umíme rychle běhat a chutná nám stejná tráva. A to, že máme každý jinou barvu kůže, to přece není důležité." Hříbě kývalo hlavou, ale myslelo si své.

Jednou šla maminka zebra na návštěvu ke své babičce. Hříbě vzala s sebou. "Je to stará paní, tak jen tiše poslouchej a nezlob," poučila hříbě před návštěvou. A hříbě poslouchalo. Obzvláště když stará zebra začala vyprávět: "Když jsem byla malá holka, říkalo se, že každé zvíře může jednou za život změnit svůj vzhled. Ale jen jednou. A musí si to strašně moc přát....." "Ale to je jen pověst, babičko," usmála se zebra. Cestou domů však babiččino vyprávění leželo v hlavě nejen hříběti, ale i mamince zebře. Co kdyby na tom bylo něco pravdy! A tak druhý den vyhledala maminka zebra strom, který se jmenuje gumovník. Třela se o něj tak dlouho a tak moc si přála, aby jí zmizely pruhy, až se to opravdu stalo. A vypadala zebra jako hříbě? No, ne tak úplně. Ale pruhy neměla. A co zatím hříbě? Na kraji savany objevilo starý plaňkový plot. Celý den se přes něj opalovalo a tak toužebně si přálo mít pruhy, až se mu to opravdu povedlo. Takže báje nelhala. Zebra i Hnědásek se těšili, jakou radost udělají tomu druhému. "To bude máma kulit oči," říkalo si hříbě. A také kulila. Ale nejen máma. I hříbě bylo překvapené. A tak po savaně běhala zebra bez pruhů a hříbě s pruhy. Zase si nebyli podobní. Je to smutný příběh? Ale vůbec ne. Zebra i Hnědásek pochopili, že na barvě kůže vůbec nezáleží. Patřili k sobě předtím, patří k sobě i teď. A mají se pořád spolu moc rádi a tak to zůstane napořád. Možná přijde čas, kdy se hříbě připojí k ostatním koníkům. Ale na mámu zebra bude vždycky myslet s láskou. A nikdy nezapomene, co se u mámy zebry naučilo.

"Tak Terezko, a teď už můžeme jít v klidu spát," končí maminka svoji bajku. "Ještě pusu na dobrou noc," moje zlatá milovaná, tmavooká holčičko. "A dobře se vyspi."

Jana Frantíková